

get for med os. Hendes Øjne er efter mig allevegne. Er du begyndt at læse, Kjeld?"

"Jeg skal netop lige til det. Men det nytter vist ikke noget. Jeg er i Hovedet, ligesom jeg havde kørt paa Karussel i fjorten Dage."

"Put det ned i Vandfadet! Det klarer Tankerne."

"Ja, det Raad har din Bror ogsaa givet mig. Men der skal mere til —."

"Hys! Nu kom Far hjem!" —

Dagen efter omtalte de fleste af Byens Blade Dødsfaldet i ligegyldige Notitser. Heller ikke „Hverdagen“ ofrede Mads Vestrups Eftermæle mere end det allernødtørftigste. „Femte Juni“ bragte Meddelelsen under Overskriften „Domsbasunen død“, som om det drejede sig om en af Gadens komiske Originaler. Mange af dem, der for knap et halvt Aar siden lod sig klemme fordærvet paa „Elysiums“ smalle Trappe for at faa ham at høre, maatte nu huske sig om, før det gik op for dem, hvem han var.

Desuden havde Bladene samme Dag lange Artikler i Anledning af et andet Dødsfald, der ganske anderledes interesserede Byen og var et godt Nyhedsstof. Det var Grosserer Søholm, der paa sine Millioners seks tunge Nuller kørt i Triumf ind i Folkets Pantheon. „Hverdagen“ kunde tilmed meddele, at han paa sit Dødsleje havde tilkaldt Pastor Stensballe og skænket Kirkefondet hundrede tusinde Kroner.

Fra et afsides beliggende Kirkegaardskapel blev Mads Vestrup nogle Dage efter begravet i al Stilfærdighed. For sidste Gang samledes hans lille Menighed, ialt et halvt hundrede Mennesker, der sørgmodigt bevægede tog Plads omkring hans fattigt pyntede Kiste. Talen blev holdt af en yngre Præst, der mente at vise den afdøde Kaldsbroders Minde Skaansomhed ved at fatte sig i størst mulig Korthed.

I Baggrunden af Kapellet, kun kendt af faa, sad Johannes Gaardbo. Ogsaa han var stærkt bevæget. Han var ikke kommen for at tale og bar derfor ikke Ornat. Han havde udtrykkeligt ikke villet indfinde sig her som Repræsentant for den Kirke, der havde miskendt Mads Vestrup og forskudt ham. Han havde i disse Dage paany gennemlæst alt, hvad den Afdøde i sin Tid havde skrevet